

LBRIS

We know
books

Anonimus

♦ *Pill Pilgrim* ♦
În căutarea ghindei de aur

#bestseller

Chișinău • București
2022

LBRIS

We know
books

Pil Pilgrim: În căutarea ghindei de aur
Anonimus

Editor: Ion Bargan
Design copertă: Anonimus
Tehnoredactare: Andreea Francesca Cichi

© Editura Bestseller

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții
Anonimus.

Pil Pilgrim: În căutarea ghindei de aur / Anonimus ; design copertă de autor.
- Chișinău : Bestseller, 2022 (Universal). - 152, [4] p.

ISBN 978-9975-77-322-5.

821.135.1-34-93

A 61

Librăriile Bestseller din Chișinău:

Unic, etajul 1

Gemeni, etajul 1

Toro Center, etajul 1

Botanica: Jumbo, etajul 1

Buiucani: str. Nicolae Costin 56

Ciocana: bd. Mircea cel Bătrân 32

Centru: str. Pușkin 35

Telecentru: str. Drumul Viilor 36/1

Pentru comenzi:

www.bestseller.ro

www.bestseller.md

Tipărit la Universul

De la fereastra camerei din care scriu, privesc un deal împădurit. Fiind primăvară, ascult trilurile păsărilor și contemplanorii pufoși ce colindă cerul albastru, imaculat. Și, deși în lume este mult rău și oamenii de peste tot suferă, cel puțin în acest loc este încă liniște și pace. Această liniște și pace de care umanitatea are atâta nevoie și pe care vi le dăruiesc odată cu aventurile lui Pil Pilgrim, cel mai iubit și mai isteț dintre pitici.

Dedic această carte tuturor copiilor Ucrainei.

Anonimus

6 Aprilie 2022

Arkanum, Terra Infra

De câteva săptămâni venise dezghețul și părea că se crapă de primăvară. Apoi, norii negri se adunară în grabă și reîncepuse să ningă încă și mai furios decât în crugul iernii. Cele câteva fire de iarbă subțiri și răzlețe fură cu repeziciune nimicite de vifor și astupate de o plapumă imaculată de zăpadă. Bătrânul pitic Nisse fu pus la pământ de o rafală de viscol ce-i săltă tichia albastră și o cocoșă pe o creangă uscată, în cel mai înalt copac de la margine Hogului. Cu părul alb fluturându-i în fuioare, bătrânelul boscorodî în barba încâlcită și strângându-și surtucul la piept se ascunse iute în bordeiul de sub deal.

— Blestem crivățul, gerul și vântul ăsta! Aia era cea mai bună tichie a mea, ai auzit?! se rățoi bătrânul Nisse către starea vremii din spatele ferestruicii cu promoroacă și mai aruncă un lemn în vatră.

Poate la mustrarea sa sau din proprie inițiativă natura înțelese că vremea urâtă nu făcea bine nimănui și mai ales piticilor posomorâți, așa că se hotărâ în sfârșit să aducă primăvara.

Și fu primăvară.

Capitolul 1

A fost odată într-o pădure

Dacă ar fi să ne facem o imagine de ansamblu a meleagurilor Tărâmului de Dedesubt, unde locuiește curiosul neam al piticilor, atunci ar trebui să ne imaginăm un peisaj deluros cu sol fertil, tocmai bun de arat și semănat, pâlcuri de păduri pufoase și fosforescente precum vata pe băț, adânci și înmiresmate până hăt departe în orizont unde încep zonele locuite de căpcăuni, păsărari și alte populații legendare despre care scriu Cronicile. Puțin mai încoace, un râșor șerpuiește agale printre colinele molcome, unde sătenii harnici ai diverselor triburi și ginte de pitici, trăiesc în pace sau se războiesc de când cânta cucu'n brad. Nimeni nu știe cu siguranță când primul strămoș a înfipt în pământ întâiul țăruș, însă oricum nimeni nu are vreme de stat pe gânduri cu privire la aceste probleme, cu toții fiind cuprinși

în permanență de o vioaie și neconținută frământare legată de nenumăratele sarcini ce sunt de îndeplinit în comunitate, mai precis... despre nimic în mod special.

Un pietroi împușinat de vreme aflat în drumeagul către sat anunță că suntem în *Hogul de Dincoace*, referindu-se mai precis la partea astalaltă de deal; în partea cealaltă a dealului castaniu, numit așa după mulții castani ce cresc pe el, trăiește un popor rival, din regnul elfilor. Satul acestora se numește... da, ați ghicit: *Hogul de Dincolo* sau mai pe scurt, *Hogul de peste deal*. În limba piticească Hog înseamnă atât sat cât și mâncău, murdar sau purcel, toate cuvintele enumerate descriind cu mare exactitate îndeletnicirile și caracterul locuitorilor, un popor mărunț și pașnic, veșnic pus pe șotii, dar lipsit totalmente de nevoia schimbării. Îndeletnicirile care totuși le ocupă piticilor zilele sunt cultivarea și îngrijirea câmpurilor, dezbateră problema buruienilor, cel mai mare dușman natural al piticilor în afara omului, exceptând iepurii bineînțeleș, organizarea petrecerilor sezoniere și a concursurilor între Hoguri, băutul de grog, fumatul pipei și... flecăreala, o activitate căroră piticilor le ocupă cea mai mare parte din vreme.

Fiind morocănoși și bănuitori din fire, nu toți piticii se înțeleg unii cu alții, unii dintre ei alegând să se țină departe de agitația comunității. Iată-l ici pe nea' Nisse cel căruia viscolul îi răpi tichia preferată: stă singur cuc într-un bordei săpat în pământ asemenea piticilor mineri. Nu-l vezi prea des la munca câmpului sau plimbându-se cu pipa pe malul râului visând la zile însorite. Nu. Bătrânul Nisse preferă singurătatea de când s-a certat cu toate neamurile din regiune și de când nici măcar proprii

fii și fiice nu îl mai vizitează. Cu toții preferă să fie scutiți de boscorodelile moșneagului morocănos ce caută nod în papură din orice și face vorba aia: din țânțar armăsar. Sătenii îl evită iar piticele îl alintă mereu în răs ispitindu-l cu tarte, singura mâncare de care se pare că moș Nisse nu s-ar putea sătura niciodată. Simțind sarcasmul consă-tencelor, babacul se înfurie trântindu-și tichia la pământ și apoi o zbughește în bordei ferecând ușa cu foraibărul.

În afara acestui caz izolat de „sinistrat al văii” cum i se mai spune lui Nisse sau Nisse cel morocănos, restul piticilor preferă să locuiască mai ferit de ochii lumii, în interiorul pădurii, departe de pericolele reprezentate de oameni, cei mai periculoși dușmani naturali ai piticilor de pădure. Legendele spun că încă de la primele întâlniri cu piticii, oamenii au profitat de micimea acestora transformându-i în scalvi ai caselor și ogrăzilor lor, privându-i de libertate, ținându-i încuiați în cufere, borcane goale de gem, cuti de papiote, căsuțe de păpuși și alte asemenea închisori menite să reducă viața bieților pitici la muncă silnică. Și toată lumea știe că atunci când un pitic dispăre el dispăre din două motive: fie a căzut în vreun puț sau găuroi săpat în pământ, fie, din lăcomie și curiozitate s-a apropiat prea mult de o gospodărie omenească fiind sechestrat și transformat în sclav. În ambele cazuri, nefericite, dispariția unui pitic este un motiv de doliu și disperare. Deși oamenii se laudă mereu despre buna înfrățire cu toate făpturile Tărâmului și mai ales, în pofida vecinătății cu popoarele de pitici, leperconi, elfi, gnomi, goblini și alte populații, niciunui pitic nu i s-a adeverit vreodată că aceste laude ar fi adevărate, ci dimpotrivă. Cel puțin odată la ceva vreme, la câte o masă câmpenească,

la o horă, sau sărbătoare piticească, zvonuri confirmând că oamenii sunt ființe rău intenționate, avare și care privează de libertate piticii și alte vietăți, înflorează toată comunitatea.

Mai puțin pe Pill Pilgrim zis și pezevenghiul, ce nu este deloc temător și al cărui curaj prostesc îl bagă mereu în belele trezind deopotrivă amuzamentul și îngrijorarea sătenilor. Pill este un pezevenghi. Da, un pezevengi. Ce, nu ați auzit de acest cuvânt până acum? Hai să îl căutăm împreună în „Cronica cuvintelor rare”. Hmmm... a da, iată-l:

Pezevenghi: PEZEVÉNCHI, Șarlatan, coțcar, pungaș. Un pezevenchi, care știa că baba are la gălbânași hăt mulțișori, a venit la dânsa. Di aieste îmi faci, mă pezevenchiule?

Un anume pierde vară ce își trăiește viața ca pe o odihnă după muncă grea fără prea multe muștrări de conștiință.”

Pill Pilgrim își trăiește fiecare zi după dictonul „fiecare zi este ultima zi”! Necesari de adăugat că Pill se simte mult prea bine în pielea lui și că activitățile lui favorite sunt: trasul cu ochiul în ogrăzile omenești, somnul în fân prin hambare, trasul cu praștia la țintă, trocuri cu mărunțișuri și alte mici găinării care nu fac decât ca porecla să i se potrivească mânășă. Alături de el este vărul Gibli, hoinar de carieră, împătimit al jocului de Arkane, unde a acumulat datorii semnificative, visarea la Zâna Măseluță și grogul bineînțeles! Ce zi ar mai fi pentru Gibli o zi în care să nu bea grog?

— O zi pierdută! Așa-i zice unei zile fără grog! Da! O zi perfect de pierdută!

Mulțumesc Gibli pentru completare!

— Cu plăcere!

Pădurea este un loc mare după toate părerile și mulți s-au aventurat să o descopere iar alții... mă rog... alții nu s-au aventurat să o descopere. Însă nu este și cazul lui Pill și-al lui Gibli. Ei doi scormonesc pădurea în fiecare zi culegând ciuperca și flori *de nu mă uita*, crengi în forme ciudate și monede pierdute din buzunarele oamenilor, care după toate istorisirile, nu sunt mai iscusiți în explorarea pădurilor; trebuie adăugat că nimic nu incită mai mult imaginația unui pitic decât lucrurile aurii! Practic, pasiunea acestora față de lucruri aurii și strălucitoare este atât de mare încât își pierd capul cu totul atunci când descoperă un asemenea obiect.

— Nu-i veritabil! strigă Gibli inspectând o bucăciică de staniol auriu și aruncând-o cât colo dezinteresat.

— Ba dă-o-ncoa' că e bună la ceva! replică Pill cu un ton atotcunoscător, smulgându-i lui Gibli peticul auriu foșnitor.

— Bună la ce?! sării Gibli captivat scărpinându-se în barba roșcată, fără a-i da drumul.

— Bună la „știueuce”! strigă Pill pe nerăsuflăte agitându-se să-i smulgă staniolul.

— Pune-ți pofta-n cui vere!

— Puneți-o tu cumetre! amenință Pill luându-se la trântă cu vărul său, ambii având capișoane țuguiate care le zburară din cap, în vreme ce piticii se luară la învârtit pe

jos în poenița luminată de un soare blând, fără a băga de seamă că sunt observați de câțiva martori uimiți văzând o asemenea debandadă în mijlocul pădurii.

— Voi la ce vă holbați? făcu Gibli simțindu-se în sfârșit privit.

— La nimic! răspuse o cumătră grasă cu boneta legată sub bărbie care arăta mai degrabă ca o purcică înfumurată.

— Atunci p'aci ți drumu'! strigă Pill amuzat aruncându-se deasupra lui Gibli într-un iureș vesel, în vreme ce sătenii își iuțiră pasul indignați.

— Ah Gibli, nu-i așa că-i minunată viața asta? spuse Pill după ce trânta își pierdu aleanul și cei doi se așezară pe câte o piatră, contemplând râșorul ce își croia drum șerpuint printre dealurile ca niște cocoșe de țestoasă.

— Așa-i vere Pill! Așa-i, făcu Gibli aranjându-și înapoi tichia galbenă peste părul încâlcit și plin de frunze. Da de cât timp ne știm noi vere?

— Eheii vere... păi din născare! Mai ții minte când îi furarăm lu' moș Nisse hainele cele noi și le înlocuirăm cu boarfele alea de ne boscorodi trei primăveri la rând?

— Ahahaha, da cum să uit vere Pill tocmai așa ceva! Oare câte primăveri aveam atunci.... 10... 12... 23?

— Nu contează vere, vajnic e să ne distrăm cât mai putem pân' nu ne-nsurăm! Ai văzut ce a pățit Pilnise de când și-a luat nevastă! Toată ziua mi-l freacă-n sus și-n jos prin sat cu diverse sarcini care mai de care mai umiltoare și greu de realizat. Și spune tu vere, la ce bun să te-nsori când ai zăvoaiele, apele, carele cu fân proaspăt cosit în care să tragi la aghioase la amiaz', ciorile în care să tragi cu praștia și toate celelalte frumuseți pentru care viața a fost creată în Tărâm?

— Adevăr grăiești și înțelept vere! Viața a fost creată să ne huzurim și să bem grog! Ah ca mi-am amintit că am la mine o sticlută să ne omenim!

Vorba le fu întreruptă chefliilor de către niște zgomote de pași și fâșâieli ce anunțau apropierea cuiva, motiv ce-i făcu să se tupileze după cele două pietroaie.

— Ssst vere! făcu Gibli cu ochii mari. Dacă e iar conu' Nuk Barbăcot? Mă caută prin Hog de câteva zile că nu i-am plătit datoria la Arkane și oricum sunt a treia oară dator la el.

— Hai să vedem cine-i și-om hotărî ce și cum, răspunse Pill ștregărește, a cărui bonetă țuguată roșie îl dădea de gol de după piatră dacă cineva s-ar fi obosit să se uite.

— Vere! E Maestrul Tomte! Ce-o mai pune la cale acum? șușoti Gimblu de după piatra lui, cu o bonetă țuguată galbenă, care la fel, l-ar fi dat de gol dacă cineva s-ar fi oboist să se uite.

Pășind ceremonial, cu pași mari și hotărâți dar fără grabă, starostele Hogului și cel mai respectat dintre pitici se perinda în toga-i verde, mângâindu-și barba moale și albă până la buric, cea mai invidiată barbă din Tărâmul piticilor, dat fiind faptul că legenda și practica spune că Maestrul și-o piaptănă zilnic de cinci ori a câte 1000 de pieptăne. Practic, în afara judecării metehnelor, fabricării panaceelor și organizării de sărbători sătești sau concursuri, Tompte nu face nimic altceva în afară de a-și pieptăna bărboiul. Unii pot jura că barba îi este atât de fină încât nici apa nu stă pe ea, la fel ca și pe penele găștii. Oprindu-se la malul râului păru

străbătut de niște gânduri secrete pe care le dădu la o parte cu o falăire de mână, ca și cum ar fi spus „lăsați-mă-n pace, nu vedeți că îmi fac plimbarea de siestă?” Apoi se așeză pe un buștean sprijinindu-și cu atenție toiagul din lemn de cireș, presupus de toți ca având puteri magice, deși nimeni nu l-a văzut în acțiune în afara momentelor când dă cu el după pehlivanii ce nu îi dau pace. Se crede că niciun copil de pitic nu poate avea noroc în viață dacă nu a primit vreodată un toiag pe cocoșă de la Maestrul Tomte, părintele spiritual al Hogului.

Fâsâind printre dinți, bătrânelul solemn scoase o sticlucă cu dop de plută. Extrăgând dopul, mirosi conținutul, ceea ce păruse că are un efect relaxant. Apoi, punându-și mâinile în poală începu să murmure o incantație sacră ce îl transpuse treptat într-o stare meditativă profundă, dându-și ochii peste cap.

— Piei drace! făcu Gibli scurt, nevenindu-i să-ți creadă ochilor. Asta se transformă în Stihie!

Maestrul Tomte își începu ovația pe o voce gravă, tremurătoare, de ceremonie:

Dom, diri dom, diri bom bom su-u-u-u-s, bătrâne pește al regatului subacvatic, vino către mine de îndată și grăiește-mi ordinul ce trebuie să-l execut, fără gre-e-e-e-ș!

Spunând acestea se ridică în picioare și aruncă conținutul sticlucii în apă continuând incantația magică ce părea să îl aducă într-o stare de transă:

— Dom, diri dom, diri bom bom jo-o-o-o-s, arată-te mie și doar mie, cel dintâi dintre vasalii tăi, acela ce-ți urmează cuvântul, cu temeinicie neabătu-u-u-tă!

— Cred că-i pe moarte! făcu Gibli.

— Cred că s-a stricat la stomac, răspunse Pill râzând înfundat, însă Maestrul începând să tremure din toate încheieturile vorbi grav.

— Daaa, te ascult bătrâne prieten!! Spune-mi care ți-e voia? Poftim? Poți repeta? Un concurs? De care concurs? Un concurs sătesc cu o mare miză?! O tu, înțelept prieten, oferă-mi detalii!

— Da, da oferă-i detalii! îi scăpă lui Gibli fără să își dea seama, însă Maestrul Tomte nu îl auzi continuând dialogul cu ceea ce părea a fi „bătrânul pește” de la care primea detalii privind un concurs sătesc.

— Pe când? În prima săptămână de la luna nouă? Da, perfectă alegere prieten drag! Poftim? și Maestrul își ascuți urechile ca și cum vocea neauzită ar fi șoptit doar. GHINDA DE AUR?! Dar ea este... Cum? Dar nu am bănuțit asta! Haha... chiar șiret drag prieten! Nimeni înafară de tine nu ar fi putut plâsmui un asemenea plan fără cusur! Poftim... cine? Cine ai spus?...

În fața bătrânului râul se învolbură puțin, ca și cum un butoi ar fi fost aruncat în apă, iar acum, ducându-se la fund, își eliberează aerul bolborosind la suprafață. Transa își pierde din intensitate la fel de brusc cum și începuse, iar Maestrul Tomte, eliberă un oftat, căzând în fund pe buștean în tăcere profundă. Apoi, ca și cum nimic nu